

Н С.

Начало на историческия човѣкъ.

Главатарь, градище, градъ, държава. — Когато човѣцитѣ станали земледѣлци, скотовѣдци и занаятчии; когато завладѣли плодородно землище, па образували постоянни селища върху него, тѣ вече зели да се грижатъ да наредятъ добра община и трайно управление. Най-силниятъ, най-якиятъ мжжъ отъ рода, отъ задругата или отъ племето ставалъ *главатарь*. Той подчинявалъ другитѣ мжже и женитѣ да го слушатъ, и предвождалъ младитѣ въ борбата съ дивитѣ звѣрове или въ боеветѣ съ други племена. Главатарьтъ добилъ властъ да разпорежда, да сжди, да наказва. Който не му се покорявалъ, той го убивалъ.

Като извършвалъ най-смѣлитѣ и най-мжчнитѣ работи, главатарьтъ добилъ право да владѣе най-добрата земя, да съгради за себе си най-хубавата кжща, да получи най-здравото и красивото оржие, най-хубавото издѣлие и т. н. Той пазелъ рода, племето съ хората си, и затова всѣки смѣталъ, че е длъженъ да му помогне за обработване на нивата, за хранението и пасението на добитъка, за съграждането на кжщата му.

Но главатарьтъ, като побеждавалъ враговетѣ, често зималъ пленници или роби. Най-първо плен-